

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

2. Quis ordo reprobationis lapsorum hominum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

dedit; sed postquam quarundam voluntatum inclinationes in malum & confessiones vidit, ex illa & post illam praescientiam decreti reprobationis ad damnationem sanxit. Et istum eundem reprobationis eorum fuisse ordinem, ex Angelorum praedestinatione superius tractata, & maxime ex natura adiutorii angelici & primorum hominum, satis intelligitur. Nullum quippe fuit respectu Angelorum, aut hominum innocentum, efficacius auxilium, quo in eis operaretur velle, sed omne auxilium sufficiens tantum, cum quo de facto angeli permanere voluerunt & permanserunt. Non enim efficaciter dicitur, quia reipsa cum voluntate in effectum influit, sed quia operatur ut velit, ut faciat, ut perseveret. Cum ergo nullum esset huiusmodi adiutorium, sed omne quaecumque tandem esset, in libero voluntatis motu relinqueretur, nulla etiam in Deo fuit voluntas efficacius, qua uni Angelo pro altero salutem efficaciter voluit, antequam eum perseverare praescisset. Nulla proinde consequenter voluntas in Deo fuit reprobandi quemquam, ante praesens eiusque finem, sive de reprobatione positiva, sive de negativa loqui velis. De positiva, res aperta, quia peccatum praecessisse supponit, cui poena rependenda decernitur. De negativa, non minus evidenter patet. Nam negativa reprobatio,

A non est aliud, nisi praedestinationis privatio, iam vero ante praevisionem perseverantiae, nullus Angelorum sive ad gloriam, sive ad perseverantiam meritum praedestinatorum fuit: ergo nec negative reprobatus, nisi omnes Angelos ante peccati & meriti praevisionem negative reprobatos dici velis, quod nemo sanus dixerit. Nam talis negativa reprobatio, seu non praedestinatorio, si quem locum ibi habuisse dici debeat, in illo signo respectu omnium pariter locum habuit.

Vnde nec permissio primi peccati cadentium Angelorum, reprobationis negativae effectus esse potuit, ubi nulla talis reprobatio fuit, sed illa fluxit ex alia generali circa creaturam rationalem providentia, quam S. Augustinus detexit, quando dicit, quod Deus prius voluit ostendere, quid posset eorum liberum arbitrium, deinde quid suae gratiae bonum, iustitiaeque iudicium. Hic ergo reprobationis Angelorum ordo & ratio, juxta D. Augustinum fuit. Quo etiam cum hominibus primis ante peccatum actum fuisse, & cum tota posteritate agendum consequenter sentiendum est. Universum quippe humanum genus ex peccati futuri praevisione, perinde prorsus ac daemones, fuisse tam negative quam positive reprobatum, nisi divini iudicii severitatem misericordia indebita temperasset.

Lib. de corr. & grat. 10

CAPVT SECVNDVM.

Quis ordo reprobationis lapsorum hominum.

P

ostquam igitur primi homines ab illa mirabili libertate & potestate lapsi sunt, iustissimamque damnationem, sub corporis & animi gravissimis suppliciis, in hoc mundo, & aeternam in altero meruerunt, illa Dei aequabilitas erga omnes & singulos, quam ante diximus, non amplius locum habuit; quamvis id nonnulli recentiores, nimis enormiter ab Augustino & veritate aberrantes, persuadere moluntur. Ex quo consecutum est, ut aliam quoque praedestinati rationem cum illis sibi Deus ineundam esse iudicaverit, quemadmodum hoc tractatu fuse diximus; quae quisquis intellexerit, non difficile perspicit, quid de reprobatione hominum lapsorum arbitrandum sit. Ut igitur profundissimi Doctoris mens liquidius perspicatur, memoria repetendum est, id quod de electorum aeterna praedestinatione & temporali adiutorio quod ad eius executionem datur, tam hoc libro, quam cum de gratia voluntatis, libro secundo tractaremus, & alibi saepe diximus. Multis enim asseruimus, electionem eorum non solum ad merita liberationis a damnatione, sed etiam ad ipsam liberationem seu gloriam esse factam, ante praescientiam ullius meriti, sive operis, sive voluntatis bonae, & adiutorium, quo fit executio, iam esse tale, ut per hoc Deus in eis velle, & operari, surgere &

A stare, meritum & perseverantiam, vitam & mortem in eis sua charitate operetur; nec ullum praeterea tunc dari medicinale Christi quasi potentiale adiutorium, quod si scilicet dicunt, cum quo, tanquam in libera sua voluntate constituto, possit surgere, aut stare, aut operari, aut perseverare si velit.

Hae igitur S. Augustini principia quisquis perceperit, iam facile videt

Primo, non posse statui, quod recentiores plerumque solent, voluntatem quandam generalem, qua Deus velit omnes homines in damnatione primi peccati positos salvos fieri, ex qua voluntate, non solum generalia redemptionis remedia, sed etiam sufficientia adiutoria, omnibus etiam reprobis preparaverit. Sicut enim talia sufficientia adiutoria non dantur omnibus, imo nulla omnino post lapsum sunt, ita nec voluntas illa generalis ex qua promanare dicuntur.

Qua quidem causa vera est, cui S. Augustinus in scriptis suis universalem voluntatem, qua Deus velit omnes omnino salvos fieri nunquam ab initio conversionis usque ad vitam terminum agnovit, sed semper constanter impugnavit, vid. de illi

illamque Apostoli locum, Deus vult omnes homines salvos fieri, quo recentiores id expressum volunt, de efficaci voluntate, quam circa praedestinos habet, semper explicaverit: eosque indignis ab iudicatu & ineptia arguerit.

De grat. Christi

lib. 3. r. 20. c. 21.

arguerit, qui Deum circa omnes proflus, etiam illos qui pereunt, talem voluntatem habuisse sentirent. Qua de re, cum late alibi disertum sit, non est hic iterum dicendi locus. Nam inde utcumque intelligitur, talem voluntatem generalem, fuisse Massiliensium basim, ex qua ipsi media omnibus hominibus sufficientia largiti sunt & consequentissime, nullam predestinationem electorum, nisi in provisione futurorum, fabricarunt.

Secundo videt, hominum liberandorum predestinatione, siue ad gratiam, siue ad gloriam, mere gratuitam esse debuisse, atque ita omnem provisionem operis aut voluntatis antecedere. Nam & ipsa opera & voluntas bona, quae quis previsa esse vellet, per adiutorium efficax, non solum sine quo velle non posset, sed quod ipsum velle tribuit, & liberaliter donandum, & proinde predestinandum est.

Tertio videt, hoc ipso quo Deus non omnes, sed certos tantum & peculiariter selectos ex perditione seu damnatione quam incurterant, liberandos esse decrevit, & illis solis beneficia liberationis danda preparavit, iam ceteros exclusos esse, & negativè reprobatos. Hoc enim nihil est aliud, quam eos hoc ipso non esse predestinatos, ut per talia liberationis beneficia à damnatione liberètur.

Videt quartò, hoc ipso quoque reliquos qui sic ab illo numero liberandorum beatissimo seclusi sunt & negativè reprobati, etiam positivè reprobatos dici posse. Non enim sic preteriti sunt à Deo, ut quodammodo manserit voluntas ejus de ipsorum salute vel perditione suspensa; sed sic ut fuerit voluntas fixa, eos relinquendi in isto statu, ex quo ceteros liberare statuebat. Ille autem citra dubium perditionis ac damnationis est status.

Lib. de corp. & gra. c. 7.

Lib. de dono perf. c. 17.

Vnde Augustinus: *Non sunt ab illa consensione discreti quam constat esse damnatam.* Et in alio loco, cum definitionem predestinationis sanctorum dixisset esse preparationem beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, scilicet à perditione, quicumque liberantur, statim adjicit: *Ceteri autem, ubi, nisi in massa perditio-*

nia iusto divino iudicio relinquuntur? Hoc ipso igitur quo relinquuntur in statu damnationis, positivè quoque reprobati sunt, quia Deus non solum eos non vult liberare, sed etiam positivè vult in damnatione relinquere, quia *ira Dei manet super eos*, ex qua praeter ipsos eos nemo liberare potest. Quod si verò statueremus, ut multi recentiores faciunt, predestinationem hominū gratuitā ad meritum & primum, ante provisionem ullius operis ex puro Dei beneplacito factam esse, antequam massa hominum peccato infecta praesciatur, iam facile esset intelligere, quo pacto quibusdam electis ad gratiam & gloriam, ceteri tantum negativè, in hoc signo rationis, nondum positivè reprobati dicerentur. Nihil enim adhuc tum in isto signo rationis praevixisse ponitur Deus, quod positivam reprobationem, seu decretum damnationis inferendè provocasse censetur. Porro ista positiva reprobatio non sic intelligenda est, quasi Deus hoc ipso quo quosdam liberandos ad aeternam vitam eligit, ceteros positivè ad poenas omnes sensus quas in inferno re ipsa pro peccatis omnibus passuri sunt, reprobando damnaverit. Hoc enim decretum, sine dubio, posterius est & omnium futurorum peccatorum, ipsiusque mortis in peccatis praesupponit praescientiam; sed ita potius, ut hoc ipso ceteros praeteritos positivè voluerit excludere dumtaxat ab aeterna vita, quae est in regno suo: seu, quod idem est, positivè noluerit eos à toto statu perditionis in quo eos jacere videt, hoc est, finaliter à perditione liberare. Quod sane non est aliud, quam velle damnare, quatenus exclusio à vita aeterna & regno Dei, gravissima creaturae rationalis est damnatio.

Tandem verò, quia peccatum istud non solum exclusionem à Dei regno meruit, sed alias etiam sensibiles & intelligibiles poenas, neque omnes, quos à regno suo reprobaverit, cum isto solo damnatae originis peccato ex hac vita discessuros videt, cum eos in peccatis mortuos esse praeviderit, decretoria damnationis totalis sententia aeternis suppliciiis addicuntur.

CAPVT TERTIVM

Causa reprobationis, secundum considerationem absolutam, est massa damnationis siue peccatum originale, & quo sensu.

EX isto reprobationis hominum lapsorum ordine, non est etiam operosum questionem de causa reprobationis & ejus effectibus definire. Et causa quidem, ut apertius constare possit, tollenda est primum ambiguitas, quid nomine reprobationis intelligatur. Distinguunt igitur plerique recentiores reprobationem, ut iam recingimus, in negativam & positivam. Negativa est eis, pura omni lio predestinationis gratuita. Positiva in actu positivo sita est quo Deus aliquem tanquam indignum predestinatione

à regno caelorum, excludit. Ex utroque vero causa loqui possumus vel absolute, cur alii qui reprobentur, vel comparatim, cur hic praeter illo cuius pars causa est, reprobetur. Itaque, primo modo de reprobatione loquendo, qui putant homines & Angelos quosdam gratuita Dei voluntate ad regnum Dei & efficacy in gratiam predestinatos esse, & ceteros praeter terminos ante quosdam meritorum praescientiam, nullam istius reprobationis negativam, seu non predestinationis causam, ex parte hominis esse dicunt, sed solum liberam voluntatem

talem